

OLGA VAN DER MEER

De prijs van succes

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

‘Dan trouwen we toch?’ Als vanzelfsprekend was dat Tims reactie geweest op Maxines mededeling dat ze een kind verwachtte. Voor hem was dat ook vanzelfsprekend. Met zijn bijna dertig jaar was hij een stuk volwassener dan de meeste vrienden en vriendinnen die de negentienjarige Maxine had. Tim stond stabiel in het leven dan zij, bovendien was hij iemand die alles graag goed geregeld had. Eigenlijk was hij een beetje saai, had Maxine weleens stiekem bij zichzelf gedacht. Maar behalve rustig en saai was hij ook lief, zorgzaam en attent. Een man uit duizenden, zoals haar oma altijd zei. Haar moeder was wat minder optimistisch wat dat betrof.

‘Weet je het heel zeker?’ had ze sceptisch aan Maxine gevraagd. ‘Dit is de eenentwintigste eeuw, meisje. Je hoeft niet meer per se te trouwen, zoals vroeger toen vrouwen een man nodig hadden om henzelf en het kind te onderhouden. Ik heb er sinds de dood van je vader ook alleen voor gestaan en je bent prima groot geworden.’

‘Ik houd van Tim,’ was Maxines weerwoord geweest. ‘We willen met elkaar verder, dus

kunnen we net zogoed meteen trouwen. Dat is wettelijk gezien makkelijker, zegt hij.'

Corine de Boer had zich onthouden van verder commentaar. Als dit was wat Maxine wilde, dan stond zij achter haar, al betwijfelde ze sterk of haar dochter de juiste beslissing nam. Ze was nog zo jong. Als Maxine eenmaal iets in haar hoofd had, liet ze zich daar echter door niemand van weerhouden, wist ze uit ervaring. Wat dat betrof leken moeder en dochter sprekend op elkaar.

Daarna was alles in sneltreinvaart geregeld. Maxine was al ruim vier maanden zwanger, toen ze ontdekte dat haar klachten niets te maken hadden met een griepje of met de stress van haar examens, dus veel tijd was er niet meer als ze voor de geboorte in het huwelijksbootje wilden stappen. Zij deed examen en rondde haar MBO-opleiding Commercieel medewerker marketing en communicatie af, terwijl Corine samen met Tim de bruiloft regelde. Ondanks alles was het een mooie dag geweest. Maxine straalde in haar lichtgele, wijde jurk en met een trotse Tim aan haar zijde. Het waren drukke, hectische weken geweest, die Maxine als in een roes beleefd had.

Het was eigenlijk net of het allemaal niet gebeurd was, dacht Maxine bij zichzelf terwijl ze de foto's van haar huwelijksdag bekeek. Het voelde nog zo onwerkelijk aan. Hier zat ze dan, een keurig getrouwde vrouw, zwanger van haar eerste kindje. Met een diploma, maar zonder baan. Dat was het eerste wat moest veranderen, nam ze zichzelf voor. Ze was absoluut niet van plan om alleen huismoeder te worden. Dat ze een kind kreeg, zette haar plannen misschien voor even in de ijskast, maar ze zouden zeker niet op de lange baan geschoven worden. Ze wilde zelf werken, een eigen salaris verdienen en zich ontwikkelen. Op dat gebied had ze ook een prima voorbeeld aan haar moeder gehad, die op haar vierendertigste plotse-ling alleen kwam te staan, met een peuter van twee om voor te zorgen. Ze had Maxine later toevertrouwd dat ze in die tijd dolblij was dat ze een baan had. Ten eerste omdat dat voor de nodige afleiding zorgde, ten tweede omdat ze financieel goed voor zichzelf en haar dochter-tje kon zorgen, zonder haar hand op te hoeven houden bij de daarvoor bestemde instanties. Van parttime was ze fulltime gaan werken, toch had Maxine nooit het gevoel gehad dat ze aandacht of liefde te kort kwam. Als haar

moeder thuis was, was ze er ook voor de volle honderd procent voor haar. Van kleins af aan had ze meegekregen dat het belangrijk was om voor jezelf te kunnen zorgen, en ze was nu dus niet van plan om afhankelijk te worden van Tims inkomen. Ondanks haar snelgroeiende buik was Maxine dus fanatiek aan het solliciteren geslagen. Tot nu toe zonder resultaat, maar ze was optimistisch genoeg om zich daar niet door uit het veld te laten slaan. Ooit zou dat heus wel lukken. Haar leven verliep nu eenmaal een beetje raar op dat moment. Het was ook niet echt te verwachten dat potentiële werkgevers haar enthousiast hun bedrijf binnen zouden halen, met de wetenschap dat ze over luttele weken weer voor maanden uit de roulatie zou zijn. Toch hield ze stug vol. Maxine was geen type om snel op te geven en wat ze in haar hoofd had, had ze niet in haar kont, zei haar oma altijd met een ondertoon van trots in haar stem. Maxine was een doorbijter, die kreeg uiteindelijk altijd wel wat ze wilde. Maxine had in ieder geval energie genoeg om vrolijk door te zoeken naar de baan van haar dromen, al merkte ze in de weken na de bruiloft dat dit snel afnam. Eigenlijk werd ze steeds lustelozer. Ze kreeg last van haar rug,

had vaak hoofdpijn en was vermoeider dan ze wilde toegeven. Ook kwam ze enorm aan.

‘Dit is niet goed,’ zei Tim op een dag. ‘Je hoeft pas over anderhalve week weer voor je controle, maar ik ga nu bellen of ze die afspraak kunnen vervroegen.’

‘Het hoort er vast allemaal bij,’ zei Maxine. Haar stem miste echter alle overtuigingskracht. Ze voelde zich echt beroerd en was eigenlijk blij dat Tim het heft in handen nam. Haar hoofd voelde aan alsof er een strakke band omheen gespannen was en ze kon zich nergens op concentreren. De afwijzing die ze die ochtend op één van haar sollicitaties had gekregen, had ze drie keer moeten doorlezen voor ze begrepen had wat er in de brief stond.

‘Als dit normaal is, wil ik dat graag uit de mond van een dokter horen,’ meende Tim met de telefoon al in zijn hand. Na een kort overleg met de assistente van de verloskundige waarbij Maxine onder behandeling was, hoorde hij dat ze nu meteen konden komen. Loom kwam Maxine overeind. Ze had helemaal geen zin om nu door het slechte weer heen naar de praktijk van de verloskundige te gaan. Het liefst wilde ze haar bed induiken om er voorlopig niet meer uit te komen. Omdat dit totaal niets voor

haar was, begreep ze zelf ook wel dat er iets niet helemaal goed was. Waarschijnlijk iets van bloedarmoede, vermoedde ze.

De waarheid bleek een stuk ernstiger. Bij het aanhoren van de lijst klachten die Maxine opsomde, werd de gezichtsuitdrukking van haar verloskundige steeds ernstiger, en na het opmeten van haar bloeddruk en het controleren van haar urine was de diagnose snel gesteld.

‘Je hebt zwangerschapsvergiftiging,’ deelde ze haar onomwonden mee, terwijl ze haar status bijvulde. ‘Je bloeddruk is veel te hoog en er zit eiwit in je urine, twee duidelijke tekenen.’

‘Wat houdt dat precies in?’ vroeg Tim gespannen. ‘Ik bedoel, kan het kwaad? Het klinkt nogal ernstig.’

‘Dat is het ook,’ antwoordde de verloskundige eerlijk. ‘Een veel te hoge bloeddruk kan leiden tot een hersenbloeding en als deze vergiftiging onttaardt in het HELLP-syndroom kan de leverfunctie ernstig verstoord raken. Ik wil dat jullie nu meteen naar het ziekenhuis gaan. Houd er rekening mee dat je opgenomen moet worden,’ wendde ze zich tot Maxine. ‘Absolute bedrust is nu noodzakelijk. Ik ga bellen dat jullie eraan komen.’

Even later stonden ze beduusd weer buiten, met een doorverwijzing voor de gynaecoloog in hun handen.

‘Dat is wel even iets anders dan bloedarmoede,’ zei Maxine het eerste wat in haar opkwam.

‘Ik ben blij dat ik gebeld heb, wie weet hoe het anders had afgelopen,’ zei Tim grimmig. ‘Die verloskundige is in ieder geval wel eerlijk in haar antwoorden.’

‘Een beetje té eerlijk naar mijn smaak. Ze had het best wat omzichtiger mogen brengen.’

‘Het lijkt me heel belangrijk dat je de ernst van de situatie inziet. Als zij de waarheid netjes verpakt, loopt ze het risico dat je het niet serieus neemt en dan zijn de gevolgen niet te overzien,’ meende Tim.

Maxine zweeg. Tim was altijd nogal zwaar op de hand en zag al snel leeuwen en beren op zijn weg, vooral op medisch gebied. Zelfs zij moest echter toegeven dat dit niet goed was. Tim reed dan ook onmiddellijk naar het ziekenhuis, waar ze niet hoefden te wachten, maar meteen door konden naar de gynaecoloog.

‘Een veeg teken,’ fluisterde Maxine Tim in toen ze achter de verpleegkundige aan naar de

spreekkamer liepen. De angst begon ook haar nu om het hart te slaan. Niet onterecht, zo bleek even later. Na een kort onderzoek en het lezen van de begeleidende brief die de verloskundige mee had gegeven, werd er direct een bed in gereedheid gebracht voor Maxine. Via een infuus kreeg ze een bloeddrukverlagend middel toegediend en in haar been werd een injectie met corticosteroiden gegeven.

‘Dat is om de rijpheid van de longetjes van de baby te bevorderen,’ legde de arts haar uit. ‘Als het noodzakelijk gaat worden dat we de baby halen, is het heel belangrijk dat hij of zij zelfstandig kan ademen. Dat kan heel veel complicaties schelen.’

‘Ik begrijp het niet zo goed,’ zei Maxine met een enigszins bibberende stem. Dit alles had haar enorm overvallen. Het ene moment lag ze thuis op de bank voor de tv, het volgende moment lag ze in het ziekenhuis. Haar leven was de laatste weken toch al in een stroomversnelling geraakt, maar dit sloeg alles. Het dreigde haar inmiddels boven haar hoofd te groeien. Tim streelde geruststellend haar hand. Hij was het plechtanker waar Maxine zich op dat moment volledig aan vastklampte.

‘Een zwangerschapsvergiftiging is niet te

genezen,' begon de arts te verklaren. 'Het enige dat we kunnen doen, is de symptomen bestrijden, vandaar dit bloeddrukverlagende middel. Als dat echter niet aanslaat en de situatie kritiek wordt, moet de baby geboren worden.'

'Er zijn dus geen medicijnen voor?' begreep Tim.

'Nee. De enige effectieve behandeling is verwijdering van de placenta, maar dat houdt tevens automatisch de geboorte van de baby in. Zodra het echt nodig is, gaan we daartoe over, maar we proberen het eerst stabiel te krijgen. Jullie hebben het geluk dat de zwangerschap al redelijk ver gevorderd is. Drieëndertig weken,' zag hij met een blik op haar status. 'De baby loopt niet echt achter in groei, dus hij heeft nog geen tekort aan voedingsstoffen en zuurstof gehad. Een acute zwangerschapsvergiftiging, of het HELLP-syndroom, kan dat plotseling veranderen. Het is nu voorlopig afwachten hoe mevrouw op de medicatie reageert en uiteraard of de toestand van de baby geen gevaar gaat lopen. Op dit moment ziet dat er nog niet naar uit, laten we hopen dat dit zo blijft. In ieder geval moet u hier blijven tot de bevalling, ongeacht wanneer die plaats gaat vinden.'